

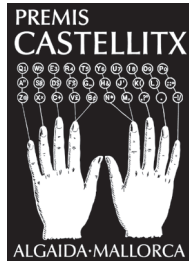
Sebastià Llabrés Seguí

Vidres

*Rosa d'Or de la Pau de Narració Curta
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 1978

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC-1978-N-R-0067-0044

© del text: Sebastià Llabrés Seguí

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2013

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Sebastià Llabrés Seguí

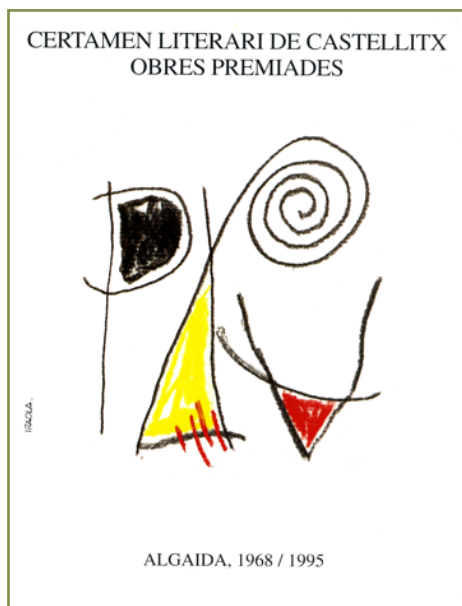
Vidres

*Rosa d'Or de la Pau de Narració Curta
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 1978

L'any 1978 el Certamen Literari es convocà sota la denominació *XI Certamen de Poesia i Prosa i el IX Concurs de Poesia Popular (Glosats) amb motiu de la Festa de Santa Maria de la Pau de Castellitx*. Formaren el Jurat els senyors Pere Mulet Cerdà, Josep Maria Llopart de la Peña, Gabriel Janer Manila, Baltasar Coll Tomàs i Llorenç Capellà Fornés.

La narració *Vidres* de Sebastià Llabrés Seguí fou publicada per primera vegada al recull *Certamen Literari de Castellitx. Obres premiades 1968/1995* (Algaida: Ajuntament d'Algaida, 1995).

La il·lustració de la coberta del volum que recull les obres guardonades als Premis Castellitx entre el 1968 i el 1995 és de Paco Iraola.

Vidres

La retòrica és la mare de tots els vicis;
el desengany és un joc de paraules.

QUEDÀREM QUE AHIR m'havies de telefonar devers les quatre i m'havies de dir segurament ets un beneit, quedàrem que ens havíem de veure a l'entrada mateixa del cinema, que no havia de passar a cercar-te perquè encara no passava d'hora, les feines, però, quedàrem que després aniríem de bauxa amb la tropa, a passejar, amb els cotxes, fins a la platja, l'horabaixa, amb els cotxes, quan tot són ones: ones, quedàrem que demà ens tornariem a veure i acabariem de planejar els pròxims diumenges, i que m'acompanyaries a cercar un parell de llibres, i que després aniríem —vendríem aquí— a escoltar discos, i que més tard sortiria a veure si vèiem qualche conegut i parlariem de temes transcendents, de filosofia, del món sobrenatural, i tu demanaries una tònica i jo no hauria de voler res, pel berenar, pesat, clar, quedàrem que no ens diríem ni adéu —l'horabaixa també: ens acomiadaríem davant la porta de ca teva com a bons exemplars de parella romàntica i potser ens besaríem, tendrament, però tu no— i el nostre comiat seria innocu, ones, quedàrem així.

I

Introducció solemne. Plantejament

sentiràs uns vidrets a la base de la llengua: uns vidrets minúsculs que et recorreran la superfície interna de la boca, començaran als llavis: el focus de la infecció, i et penetraran i lluitaran, uns cavallers fàcils, a la carn, no et faran mal però et produiran allucinacions: visions d'albades, uns cementiris com no has vist mai en tota la teva vida, llarguíssims, al camp, entre les muntanyes i les muntanyes del fons, unes creus blanques, unes flors músties, unes creus vigilants, uns pètals de plàstic, i un renou de mar: finalment, unes ones, l'olor dels pins —són imaginacions teves—, travessant uns carrers, unes places, enfilant-se pels edificis, arribant-te: uns vidrets a cada una de les tombes, a cada casa, uns vidrets al coll, uns vidrets iniciant el descens: pensa en els vidres; pensa, després, com seria bo de fer allunyar-te d'aquest món completament, allunyar-te de tot aquest dolor inundant, deixar tot això enrere i prometre solemnement no tornar mai més, o tornar les més clares vegades possibles, pensa com seria de fàcil, un dia —no importen les dates exactes, la història concreta—, deixar a part aquesta rutina que et corca, deixar la casa freda, la teva habitació sense finestres, la taula, la teva família i les seves conviccions, els preceptes morals i socials, el plàstic, els consells de sempre, el plàstic, les frases dels savis, el plàstic, els teus bolígrafs, plàstic a la fi: pensa quina alegria més gran te'n duries en rompre aquests lligams marítics plens d'algues, rovellats: pensa-ho bé, decideix d'una vegada, perquè cal decidir-se i elegir, arribat un moment, sense traves: hi ha una lluna roja a les carreteres, hi ha un vent entre les branques i els ocells, hi ha un sol i unes ombres desconegudes, escolta les veus que et parlen de les coses sagrades i pensa immediatament en les sagrades bagasses del carrer, abandona les cares arrugades que et parlen amb compassió i et peguen copets a l'espatlla, tracta'ls d'imbècils, a ells: decideix d'una vegada, que pareix com si no tenguessis força suficient i l'única cosa que volguessis fer fos allunyar-te amb la mirada —ho fas, realment— i somniar els vespres, que és una manera molt elegant de lluitar i callar, perquè tu saps bé que no podràs admetre mai això, que —com es diu sempre— s'han esfondrat pel seu propi pes totes les estàtues tòpiques, tots

els monuments que t'havien anat bastint davant els ulls —que t'havies anat bastint—, i tu saps que hi ha d'haver, a qualque lloc, un remei, però no saps quin és el drac de set caps que cal matar abans, i ningú no t'ho dirà, no passis pena, t'ho has de cercar tu mateix i —aquests vidrets que envoltaran l'arrel de la llengua i començaran a davallar i a embrutir l'aire— esclatar ones de fúria, saps que hi ha un altre camí, i que totes aquestes drecceres que et cerques no són més que ramificacions del mateix camí, justificacions, en una paraula, saps que la teva lletra té —estimes massa la vida— un final precís, saps que els dies passen i tu continues igual de boig, igual de tancat i ferm en aquest dolor, però hi ha un altre camí, un camí típic, desitjat pels herois com tu, un camí que significa l'enlairament, el record: un bell suïcidi, sí, clar, clar que aquesta és una altra manera de fugir, ho veus beníssim, però en tot cas és un recurs, un cop d'efecte: tanmateix no podràs canviar el món, vivint, tanmateix no escombraràs la injustícia —són frases— vivint, ho saps amb plena consciència i et creues de braços i simplement desitges fotre la base dels qui t'envolten i no anar més enllà, ho podries provar, per tant, i et sortiria bé, segurament: t'hauries de preparar amb caparrudesa, això sí, i tenir la voluntat disposada a convertir-se en una peça de ferro brut capaç de suportar tot el que pogués venir: el ridícul o la mort, les ferides o el simple taüt negre envoltat de ciris com perles, hauries de cercar el millor sistema, el més acostat a la teva personalitat, no has de fallar, hauries d'acostumar-te, un parell de dies abans, a patir un poc i a contenir tota la paciència que pogués regalimar el teu cos, la teva carn, t'hauries de preparar físicament i espiritualment i hauries de pensar en el més enllà i en la teva fe, perquè tu has anat a un bon col·legi i cal complir amb els reglaments, hauries d'obsessionar-te delicadament, pensar en les coses de la terra, en les matèries absurdes del món i en tot el plaer que deixes dins l'armari, en aquelles nits tan dolces, esdevindries una màquina letal, et passejaries, aquests dies, per tot el poble, escopint a cada cantó menyspreables, negant de fems les entrades de les cases dels senyors —bé els coneixes—, un rastre de sang, cridant enmig de les places l'estupidesa dels teus companys i la hipocresia de les almoines generoses, rompent-te la boca —uns vidres com cuquets violents: com aquells blaus que t'anaven sortint dels tals de pell entre els dits de la mà— a cops de paraula, as-

sassinant, o parlant amb la gent que estimes, oferint dades inexactes dels teus propòsits, caminant a poc a poc pels carrerons anomenats de mala fama, assenyalats amb els dits i les creus honorables de la gent, hauries d'arrabassar tota l'essència de les pedres, les cabelleres, hauries de mirar endavant i morir-te de plaer mirant uns ulls, hauries de fer tantes i tantes coses —i penitència— que et semblen irrealitzables, inexplicables, i després hauries de descansar un dia i una nit, que creguin que et peneixes dels teus pecats —aleshores— i et vas regenerant en solitud, i esperaries, menjat i begut, l'horabaixa.

2

Lliçó pràctica i reflexions addicionals

i després t'hauries ja de suïcidar irremeiablement, sense demanar-te res ni tremolar, valent: ple, et podries penjar, et podries llançar sota el tren, et podries disparar un tret de pistola o d'escopeta, et podries emmetzinar, o podries cercar un altre procediment menys rutinari, uns vidrets a la gargamella, per tot el cos: amb verí i una corda, per exemple, reconeixes que ni en la mort, ni en la teva hora, no et pots separar de les regles del joc, o potser cercaries la cosa fàcil, et podries penjar a la primera biga forta i sense corcs que trobassis al rebost, un obscur rebost que —pensa-ho bé— no oferiria gaire lluentor a la teva festa: tu saps que no cerques la lluentor ni la cerimònia, però que ja que hi som, balllem, et vols acomiadar i deixar un molt dolç gust de boca a la boca dels altres, riure per darrera vegada a la rialla dels altres, als ulls llagrimosos dels altres, a les abraçades dels altres, a les conques buides se't clavaran aquests vidres que ja són un poc més avall, que ja endevinen una gargamella suau, podries anar a l'estació del tren, mirar els horaris i la gent, el rellotge i les vies, escampades, unes venes de ferro sobre la terra de monedes capolades, caminar després, cap a la dreta, calcular-ho tot i amagar-se rere la paret de tots els suïcides, però et destrossarien les rodes el cos i t'escamparien els budells i la sang un parell de metres lluny i això tampoc no proporcionaria cap satisfacció, podries agafar l'escopeta del teu cosí —tan jove com tu— i anunciar sonorament, retòricament —la

retòrica és la mare de tots els vicis— que anaves a caçar, et cercarien i no sabrien que el dia era clar i que darrere qualsevol mata esperaries —te'n vas?— tu ja sense vida als ulls, aquests ulls, i allargat, mirant volar els ocells d'arbre en arbre i teixir l'aranya la seva xarxa calenta, i el pessigolleig de les cames de la mosca sobre la pell de la cara, entre els llavis plens, picar a les dents, i callar en sentir els misteriosos renous del cos, els aranyons espantats, podries anar a la farmàcia i dur un parell de càpsules estranyes, o anar a la drogueria i comprar qualche cosa per matar els animalets dels racons —animalet de racó—, et beuries el preparat i teatralment et fotries al llit esperant la pròxima sobtada vellesa, la caiguda, l'aventura, i tot estaria molt bé: tot això: a l'altre dia et trobarien —uns vidrets que et faran sentir el centre del teu cos als núvols de la gargamella, uns animalons gratant les parets finíssimes com les seves urpes: finíssimes parets de la teva canonada vertical— oscil·lant en entrar a casa i anar a tallar un bocí de formatge o de sobressada al sostre, no: al rebost, o rovellat damunt la terra amb sang empipada impregnada a les pedres de la paret, dels marges caiguts —ho pensaries millor i et tiraries sota les rodes del darrer tren del dia, quan ja ningú no hi veiés, per allà— o foradat —als quatre dies, això— i ple de mosques, potser envoltat de conillets salvatges i coberta la cara de fulles seques i branques com ganiwetons de garriga, o estès a l'estora, convuls, o devora el teu llit, rígid, cansat pels batecs, cops llunyans —campanades— de l'estómac, i xapada la carn, esqueixat teatralment potser damunt el llit, o caigut, heroi, en terra, vomitat i terrible, t'hauries fet arribar la suprema justícia.

Mira el sol
negant-se com un vaixell.

3
Oració final

pensa bé tot això i també en la conveniència de deixar una carta escrita —és el costum, la regla de joc— on expliquis els motius i reivindicis tot el caramull gran i alt d'esperances que t'haurien d'haver sortit per la boca, en vida, les circumstàncies, però, tot el conjunt harmoniós —l'equilibri de la violència— de les teves veritats: uns cops de puny, o

un poema, deixaries un poema enginyós i unes declaracions ofensives, queixant-te de la vida i dels déus, de la terra, d'unes supersticioses llagostes i d'uns dragons al sol, una queixa estúpida perquè tanmateix saps —pensa: ho saps— que ni la teva paraula ni les teves coces ni la teva fúria servirien de gaire cosa, veus un verd camp, verd i llarguíssim com la sibèria gelada, no veus creus perquè les tens ja massa pròximes, i el sol que comença a caure per avall, i l'obsessió de dues-centes dones sexualíssimes i els cavalls blancs apareixent d'entre les seves cuixes, ordenats, la imatge d'un camp de figueres, lleugers, cavalls blancs de llengües verinoses i el sol que comença a caure, incrèduls: els ulls injectats en sal i desembres, uns pots de fems als pobles, de dins dels quals surten galls amb mans i peus humans, persignant-se, envelant el senyor meu jesucrist amb dolor, amb confiança, cares contorsionades, orelles sense forats recobertes de pèls rossos adolescents demoníacs, boques humides marcides resant com flors de matinada, una bolleta de vidre destruint-se, una mar empresonant uns cans dormits i menuts, arrels dels arbres, unes ones esvalotades: una trencadissa: unes aigües plenes de vidrets minúsculs —cavall— gairebé invisibles, uns vidres que, finalment, atropelladament, se't claven a la gargamella i no et deixen alenar, claven a la gargamella i no et deixen alenar —això—, a la gargamella i no et deixen —això— alenar, la gargamella i no et deixen alenar, gargamella i no et deixen alenar, i no et deixen alenar —això—, no et deixen alenar, et deixen alenar —això—, deixen alenar, alenar —això—, alenar, alenar, pensa que seria de bo de fer allunyar-te d'aquest dolor i alenar.

Però, al capdavant tot ha estat un fracàs i em començ a sentir els vidrets a la gargamella i tot em fa oi i res no serveix de res i no puc caminar tant com jo voldria perquè una pedra a la sabata m'ho impedeix i és el teu nom.

